

„вителиства на великитѣ европейски държави. Ето защо, „ето за каква цѣль ни е изпратилъ прѣдъ тѣхъ нещаст- „ниятъ български народъ. Ние молимъ Васъ, молимъ „чрѣзъ Васъ Велико-Британското правителство, молимъ „могъществена Англия да обърне внимание върху не- „сносното положение на тоя народъ и да даде всичкото „си съдѣйствиe да се подкрѣпи и приложи мемоартъ, „който поднасяме на Нейно Величество английската кра- „лица и въ който сж изложени вкратцѣ както оплаква- „ниятъ, така и желанията на народа ни за подобрението „неговата участь“.

Ще забѣлѣжа, че лордъ Дерби изслуша всичко това съ напрегнато внимание. Отъ врѣме на врѣме той или вперваше едритѣ си очи къмъ говорещия и къмъ другаря му или се обръщаше къмъ секретаря си, като че да искаше да се допита до него, дали всичко казано отговаря на съдържанието въ книгата, които стоеха прѣдъ него.

Лордъ Дерби слѣдъ това се обърна къмъ двамата български делегати съ слѣднитѣ думи:

„Както знаете, каза, въ Англия се проявиха много и „голѣми симпатии къмъ вашия народъ; събраха се и още „се събиратъ помощи, за да се изпратятъ въ България. „Ние не сме агентитѣ за тия помощи, но ние нѣма да „прѣнебрѣгнемъ нищо и ще направимъ всичко каквото „зависи отъ насъ, за да могатъ тия помощи да стигнатъ „на мѣстото си и да бждатъ оползотворени колкото се „може по-добрѣ и въ полза на пострадалитѣ.

„Относително до положението на народа ви въ „турската империя, ние го знаемъ: но и вие трѣба да „знаете, че ние не сме сами въ източния въпросъ; има и „други държави, които сж сжщо заинтересувани въ него; „въпрѣки всички симпатии, които можемъ да имаме въ